

КРАЩЕ РАЗ ПОБАЧИТИ...

Володимир ЯРОШЕНКО

Аналізуючи інформацію, можна помітити дві головні особливості: одні "спеціалісти" вважають, що територія не тільки 30-кілометровою, а й 10-кілометровою зони цілком безпечна, і навіть радять їздити туди на відпочинок, інші розповідають усілякі небезпечні стосовно того, що в Зоні розвелася пеймовірна кількість всіляких тварин, які колись були домашніми, а тепер здичавили й дали дику потомство. Згадуються довгошерсті вовкособаки, велетенські коти, пірнаючі кури тощо. Окремою темою проходять схожі на дикунів люди-зомбі, яких нібито породила розташована неподалік від ЧАЕС надпотужна радіолокаційна станція за-

горизонтного виявлення ворожих ракет з ядерними зарядами та попередження про їх наближення. За місцевими легендами, такі люди мають дуже кособоку психіку і поведяться так, ніби втратили пам'ять. Що вже й казати про гігантських сомів та інших мутантів, якими нібито кишить Зона!

Подібні легенди, підхоплені засобами масової інформації, набувають характеру якщо не фактів, то принаймні гіпотез, а відтак сприймаються громадянами майже як правда. Адже не кожен може скористатися можливістю поїхати в Зону й перевірити, що правда, а що – ні. Але ось журналістам просто необхідно бувати в Зоні, черпа-

**Минуло 23 роки після
страхітливої
Чорнобильської
катастрофи. Народилося й
виросло покоління, яке
мало що знає про події тієї
весни, що розділила життя
України на "до" й "після"
катастрофи на ЧАЕС. Та й
про Зону відчуження
існують різні думки, що
періодично
оприлюднюються
засобами масової
інформації. Чи варто брати
їх на віру беззастережно?**

ти безпосередньо на місці матеріали для публікацій. Тоді й публікації будуть переконливішими, й совість не докорятиме.

Добрий приклад неупередженої допитливості демонструють іноземні гості, які останнім часом усе частіше відвідують Зону. Автору випала нагода поспілкуватися з кількома їх представниками, й іноземці поділилися своїми враженнями від побаченого.

Ярек Ружаньські з Польщі: "Найбільше мені сподобалося місто Чорнобиль. Вже 23 роки минуло, а тут і сьогодні працюють люди, виконують важливу роботу".

Мартін Лаудан, теж поляк: "Мене найбільш вразило те, що місто Прип'ять колись було населене тисячами щасли-

вих, переважно молодих, людей. Вони працювали на своїй станції, ростили дітей, мріяли про майбутнє. І враз усе втратили, мусли покинути рідні оселі й кудись їхати – назавжди. Це страшне нещастя, про нього не можна забувати".

Адам Вінчестер з Австралії: "Мене вразила гігантська споруда над зруйнованим реактором, навіть більше, ніж покинуте місто Прип'ять. Збудувати такий саркофаг в умовах нищівної радіації могли тільки люди, для яких подвиг став нормою. Вони заслуговують особливої поваги".

Джемі Демараїс, США: "Я задоволений екскурсією, тут потрібно було побувати, щоб самому все побачити. Мені імпонує те, що ваша країна не перетворила цю територію на якусь пустельну резервацію, а намагається відродити її для життя. Що безпечніше ставатиме Зона відчуження, то більше людей захочуть і зможуть відвідувати її. Під час короткої поїздки ми встигли заглянути стада оленів та диких коней; нам показали місця, де часто зустрічаються дикі свині. Отже, природа відроджується. Хочеться вірити, що настане час, коли на цій землі знову зможуть постійно жити люди й заколосяться оброблені ними поля".

Підсумовуючи бесіду, ми дійшли висновку: кожен із наших гостей до екскурсії в Зону уявляв її зовсім не такою, якою побачив. Тепер вони будуть згадувати про цю незабутню подорож і розповідати про неї своїм друзям, щоб знали, що є така держава – Україна, і дбає вона не тільки про власну безпеку, а й про чисте повітря для всього світу.

На зворотньому шляху із Зони наша машина потрапила під справжню весняну зливу, а після дощу на небі зі Сходу на Захід перекинулася райдуга. Всі присутні вирішили, що це – добрий знак.